



**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,  
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis  
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,  
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens septem Tractatus  
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine septimus, est de Oratione  
... Septimus, & latissimus, de Beneficiis Ecclesiasticis

**Castro Palao, Fernando de  
Lugduni, 1669**

Qui possint orare. Punct. 5

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76561](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76561)



beato notitiam illorum, quæ ad eius statum aliquo modo pertinent, communicet, cum sui visionem communicat; ita ut tunc in Verbo videat quidquid successu temporis in illius honorem faciendum est? Quod si hic modus dicendi tibi non placet, necessitati fieri debes, Deum continuo manifestare Sanctis per specialem revelationem orationes, quæ ad illos funduntur: ne Ecclesia imprudenter & otiose cum ipsis loquatur, vtpote qui locutionem percipere non possunt. Neque contra hoc facit locus *Isa. 63*. Quia loquitur Propheta non de qualicumque cognitione; sed de cognitione approbatiua. Non enim Abraham facta illius populi approbavit, idcirco dixit Propheta illos ignorasse, sicut spontus dixit ad Virgines vanas: *Nescio vos*, id est, vos reicio, ac si nunquam cognouissem. Adde illo tempore Abraham non vidit Deum; quia clauda erat ianua regni celestis, quousque Christus Dominus illud intrauit; ac potinid non mirum si petitiones ad ipsum non fuerint delatas, neque delatas cognouerit. Cum verò *Isa. 8*. dampnatus viui auxilium à mortuis petentes, idcirco est: quia per incarnationes & superstitiones peccabant, vt colligitur ex illo loco ibi: *Cum dixerint ad vos, quare à Pythiibus & à Diuinis, qui strident incantationibus suis, nunquid non populus à Deo suo requiritur pro viuis à mortuis? Ad legem magis & ad testimonium, &c.*

Ad tertium negamus hanc Sanctorum inuocationem derogare dignitati Christi: & ad probationem respondeo, Sanctos non esse mediatores sicut est Christus Dominus. Nam Christus Dominus est simul Deus & homo, ac prouidit virtute propria, & non aliunde accepta mediator existit *Timoth. 2*. Satisfecit enim pro omnibus, illisque quantum in se est Patri reconciliari, & hac ratione solus ipse vnicus & mediator existit. Nam Sancti etiam mediatores apud Deum existant sua merita presentando, non existunt mediatores in ratione propria, sed à meritis Christi accepta, à quo omnia sua merita virtutum habuerunt: neque nos Deo solutione reconciliant, sed solum intercedunt vt de facto reconciliemur. Non ergo derogant Christi dignitati. Adde Christum secundum aliquorum sententiam non exercere in cælis officium mediatoris orando pro nobis, sicut nec merendo, nec satisfaciendo, sed solum seipsum diuino Patri presentando, suæque merita & satisfactions, & orationes, & reliqua, quæ in hac vita mortali fecit, ante oculos proponendo: Sancti verò non solum pro nobis in cælo sua merita presentant, sed etiam orant. Idcirco forte Ecclesia non postulat à Christo, vt orationes fundat apud Patrem: postulat autem id à Sanctis. Ergo diuerso modo Sancti mediatores existunt ac Christus. Im etiam concedamus Christum Dominum in cælis pro nobis orare, vt communior sententia Patrum affirmat, teste *Toleto cap. 16. in Ioan. à num. 35. Maldonato ibid. & satis indicant: illa verba Ioan. 14. Ego rogabo Patrem, & alium paraclitum dabit vobis*. Vbi Dominus de oratione facienda apud Patrem post eius in cælam ascensum videtur loquutus, adhuc diuerso modo orat, ac orant Sancti; quia orat tanquam filius naturalis, reliqui vt adoptiui.

Nunquam tamen Ecclesia postulat à Christo Domino, vt apud Patrem pro nobis oret, sed postulat vt miseretur nostris: ne occasionem tribuat existimandi Christum non esse Deum, nec posse sua virtute omnia nobis concedere.

Ad secundam probationem de sufficientia meritorum Christi, quæ videtur inuocatione Sanctorum minui; facile respondetur, dicendo nos non postulare, vt pro nobis Sancti intercedant: quia existimamus merita & intercessionem Christi nobis non sufficere; sed quia nos indignos iudicamus illius intercessionem, fauore & meritis, intercessionem Sanctorum nos disponi intendimus, & medijs illis ad ipsum accedimus. Ex quo nullo modo licet inferri minus sufficientem esse Christi intercessionem; alijs id liceret inferre ex eo, quod orationes Sanctorum in hac vita degentium expostulemus, quod non est dicendum.

Eodem modo soluitur quartum argumentum. Non enim inuocatio Sanctorum arguit minorem fiduciam de diuina bonitate, sed arguit maiorem sui submissionem, & propriam indigentiam cognitionem; & licet Deus promptissimus sit ad tibi beneficiendum: id præstat per media à sua diuina prouidentia præordinata; quorum vnum & præcipuum esse potest, vt eius amicos honores, illorumque orationibus & intercessionibus foueat.

Sed inquis an animabus purgatorij nos commendare, & ad ipsas orare possimus?

Respondeo breuiter probabilis esse nos non posse illarum orationibus commendare: sic *Sylu. V. oratio. Nauar. de orat. cap. 1. num. 22.* & relato *D. Thom. Palud. Alen. inclinat Suarez lib. 1. de orat. cap. 10. n. 25. in uento. num. 27. & 28. Azor. 1. p. lib. 9. cap. 30. quæst. 4. Valour. 2.2. disp. 6. quæst. 2. punct. 7. versic. Quarto certum est, & post medium ad quartam obiectionem versic. secundo dico cum August. lib. de cura pro mortuis agenda cap. 13. Ratio est, quia neque est certum ipsas ibidem existentes pro nobis orare, neque nostras orationes cognoscere. Postea autem hac incertitudine otiosum esse videtur ab illis aliquid petere, vtpote quæ non intelligunt petitionem. At qua probabilius est pro nobis orare, nostrasque orationes cognoscere media revelatione ab Angelis custodibus sui vel nostris probabilis est ad illas posse nos orationes fundere. Sic docet Bonacina alios referens *disp. 1.**

de horis canonicis, quæst. 1. punct. 1. in fine. Quapropter (concludit Suarez supra) sententiam in hac oratione fructum & deuotionem, non esse ab illa remouendum.

PUNCTVM V.

Qui possint orare?

- 1 Nulla diuina persona quatenus talis est, orare potest.
- 2 Omnes homines viatores orare possunt.
- 3 Angeli & anime beatæ pro nobis orant.
- 4 Preponitur obiectio quadam & soluitur.
- 5 Pro se beati qua ratione orent.
- 6 Dammati veram orationem non possunt fundere.
- 7 An anime existentes in purgatorio pro nobis orent? Resertur communis sententia, non orare.
- 8 Probabile satis est oppositum.
- 9 Satisfit argumentis num. 7. positis.

1 **A**liqua sunt in hoc puncto extra controuersiam. Primò, diuinas personas quatenus tales sunt orare non possunt, quia oratio est actus religionis inferioris ad superiorem, nulla autem diuina persona est alter inferior. Ergo. Tum quia non habent distinctam voluntatem, quod necessariò presupponi debebat: Dixi diuinas personas quatenus tales sunt orare non posse: vt indicarem Filium quatenus homo est ad seipsum vt Deum, & ad Patrem, & Spiritum sanctum orare posse, vt de facto sapè orauit existens in hoc mundo. Quod autem modò existens in cælo pro nobis oret, probare videtur locus ille *Ioan. 14. Ego rogabo Patrem & alium Paraclitum dabit vobis vt maneat vobiscum, & ad Hebræos 7. semper viuens ad interpellandum pro nobis*. Cum ergo de propria interpellatione, & rogatione possit intelligi, non debet ad impropiam loquutionem reduci. Neque obstat in hac vita Christum Dominum omnia cum Patre tractasse, & pro omnibus orationes fuisse, sciuisseque pro quibus exaudiebatur, & in quibus ob eorum maliciam sua oratio sanctissima non habebat effectum. Non, inquam obstat, quominus in cælis orare non possit: quia hoc solum probat, eius orationem necessariam non esse; non tamen probat, non esse pussimam & sanctissimam, & vt talem fundi posse. Aliàs dum existit in hac vita solum semel orare debuerat. Cum & illa oratio, tunc fuit infinitæ virtutis, & efficacitatis, & optimè cognouit, in quibus habitura esset effectum, & in quibus non. Si ergo non obstante hac oratione ob eius eximiam in nos charitatem sapius orationem reperit, idem in cælo nunc facere potest, & de facto facit: vt licet veris verificetur, semper pro nobis interpellate. Quod si obiectis. Ergo potero Christum orare, vt pro me quatenus homo est, ad Patrem oret; quod videtur esse contra Ecclesiæ praxim. Respondeo concedendo id fieri posse, si debita intentione fiat, & absit scandalum; quia peto quod honestum est, & quod Christus Dominus sanctissime facit. At quia datur occasio maleolis, & ignorantibus errandi, existimando Christum Dominum non esse personam diuinam, neque per se posse concedere quidquid nobis necessarium est, idcirco à tali postulatione, & oratione abstinemus.

2 Secundò certum est, omnes homines viatores orare posse, siue iusti sint, siue iniusti: debent tamen esse fideles; quia absque fide eorum oratio (de qua in presenti loquimur) non erit supernaturalis religionis actus. Nam vt dicit Paulus ad Rom. 10, *Quomodo inuocabunt, in quem non crediderunt?* quasi dicere Deum inuocare non possunt, inuocatione pertinente ad salutem, nisi prius in ipsum credant. Supposita autem fide; si iusti sunt, clarum est, orare posse; tum pro se, & pro alijs iustis, vt in iustitia continentur; tum pro peccatoribus, vt à peccato desistant. Si verò peccatores sint, orare ad Deum possunt, & debent vt eos moueat peccata relinquere. Neque ex eo, quod oratio fiat ab hoc peccatore, mala est, sed potius est bona, vilis, & conuulsa, vtpote qua solet Deus moueri ad excitandum peccatorem, vt se ad gratiam diuino auxilio innixus disponat. Aliàs peccatores non rectè dicent, *dimitte nobis debita nostra*.

3 Tertio certum est, Angelos in cælo existentes animasque beatas Deum pro nobis orare, non solum in genere, sed etiam in specie & sigillatim; aliàs Ecclesia non peteret specialem eorum intercessionem, neque specialem ad illos orationem fundere. Dupliciter autem pro nobis orant. Primò petendo à Deo, quæ vident nobis profutura ad salutem, siue ab ipsis ea petierimus, siue non. Secundò offerendo Deo nostras petitiones. Nam licet Deus optimè cognouerit petitiones nostras, neque ad hunc effectum indigeat illarum à Beatis presentatione, at illi gratissimum est, quod beati pro nobis hoc officium suscipiant, orationesque nostras iam sibi presentat: as iterum presentent, & suas orationes illis adiungant.

4 Sed obieci potest aduersus hanc doctrinam beatos optimè nosse, quæ Deus facturus sit ex iis, quæ illis homines proponunt à Deo petenda. Ergo petere non possunt ea, quæ sciunt Deum facturum non esse; aliàs diuinæ voluntati non essent omninò conformes. Pro us autem, quæ sciunt Deum esse facturum, superuacua videtur eorum petitio.



Respondetur 1. negando beatos cognoscere semper, quæ Deus facturus sit, ex his, quæ illis homines proponunt petenda. Quia talis cognitio neque ad eorum statum, neque ad efficaciam petitionis necessaria est. Et ita docuit D. Thom. 1. 2. q. 93. art. 11. ex illo Dan. 10. ubi Gabriel Angelus cum Daniele oravit, & cultus Angelus illius regni, illis orando restitit. Quia nesciebat (inquit D. Thom.) quid Deus disposuisset, & procurabat commodum regni sibi commendati, donec de divina ordinatione sibi constaret. Consentit Caier. 2. 2. q. 83. art. 4. & 3. p. q. 10. art. 2. Suarez lib. 1. de orat. cap. 11. n. 6.

Respondeo 2. admittendo beatos cognoscere, quæ Deus facturus sit. Nego tamen inde inferri, non posse petere. Nam si sciunt Deum non esse facturum, non absolute & efficaciter petunt, sed inefficaciter, quasi conditionate: sicuti Christus pro salute omnium oravit, & pro liberatione à morte Crucis, quæ sciebat non esse faciendam. Ostendunt enim tunc beati simplici affectu circa bonum petium, charitatem quam in nos habent, & quam bene affecti sint. Quod si agnoscunt Deum esse concessurum petenda, non superfluit eorum petitio. Quia forte ob petitionem illorum Deus sic decrevit concedere, & ita credendum est. Si tamen independentem ab illorum petitione Deus ea facere decreuisset, adhuc utilis est talis petitio: tum ut diuinæ voluntati se ostendant conformes; tum ut charitatem & affectum suum erga nos ostendant. Vide Suarez lib. 1. de orat. cap. 11. n. 5.

5. Quarto certum est, beatos orare non posse pro se in his, quæ pertinent ad beatitudinem essentialiam, bene tamen in his, quæ ad illam accidentalem pertinent: ita Suarez lib. 1. cap. 11. num. 10. & 11. cum D. Thom. q. 83. art. 11. Prior pars conclusionis videtur evidens; quia petitio est rei non possessæ. Beati primo instanti suæ beatitudinis sunt beati: Ergo possident quidquid ad beatitudinis essentialiam necessarium requiritur. Cum autem ad essentialiam beatitudinis non solum necessarium sit Deum videre, sed videre illum perseveranter, à principio possident debitum illius, & hoc cognoscunt. Ergo nihil ad beatitudinem essentialiam pertinens postulare possunt. Secunda verò pars peobatur, quia petere à Deo possunt, ut numerus prædestinatorum impleretur, quia hoc modo accidentaliter crescit eorum gloria. Item possunt petere glorificationem corporum. Nam licet hanc sciant infallibiliter dandam esse, petunt tamen, ut illo nono titulo illis detur. Vel potius ut voluntate Dei esse, illam ipsis concedere quantumcumque promiserit, sic Suarez lib. 1. de orat. cap. 2. n. 23.

6. Quinto certum est damnatos orare non posse vera oratione: Tum quia eorum fide: tum quia piæ affectum non habent; & Deum summo odio continuè prosequuntur. Possunt tamen aliqua à Deo petere, ut referunt Job 1. & Luc. 16. diues ille in tormentis positus petiit ut Lazarus ad fratres mitteretur.

7. Dubium autem est de animabus in purgatorio existentibus, an orare possint pro nobis? Nam pro se non videntur dubitandum. Orant namque Deum ut exciter fideles, ut pro ipsis satisfaciatur. Quid enim obstat potest huic orationi, cum se videant in summa necessitate constitutas, & sciant nullum aliud sibi superesse remedium, ad se ab illa necessitate liberandum? Quapropter ex multis historiis constat animas in purgatorio existentes postulasse à viuis orationes, suffragia, & indulgentias. Ergo facilius poterunt petere à Deo, ut fideles moueat ad hæc opera pro illis præstanda, cum certò cognoscant fideles non posse illa præstare, nisi à Deo prius moueantur, & excitentur.

Pro nobis autem communis sententia docet non orare. Sic D. Thom. q. 83. art. 11. ad 3. Alen. 4. p. 91. memb. 4. Natarr. in Enchirid. de orat. in prelu. n. 26. & 29. Mouentur: tum quia nostras necessitates non cognoscunt: tum quia sunt in statu potius fati patendi, quam impetrandi, magisque debent ab aliis auxiliari, quam aliis auxilio esse.

8. Nihilominus contraria sententia satis probabilis est, eamque defendit Bellarminus lib. 2. de purgatorio cap. 15. Medina q. 5. de oratione, Valentia 2. 2. disp. 6. q. 2. p. 6. vers. Quarto asserto. Suarez lib. 1. de oratione cap. 11. num. 16. Lessius lib. 2. de iustitia cap. 37. dub. 5. num. 23. & alij. Ratio est, quia poena, quam animæ in purgatorio existentes patiuntur, impedire eas non potest ab oratione pro nobis fundenda. Tum quia æquo animo eam sustinent. Tum quia nos feruenti charitate prosequuntur, neque desiderium, quod in hoc sæculo habebant nostræ salutis, est illis imminutum. Tum quia vident se hac oratione summè Deo placere. Et confirmari potest exemplo Moyses & Samuelis, qui pro populo orabant, ut colligitur ex Ierem. 15. Si steterint Moyses & Samuel coram me, non est anima mea ad populum istum. 2. Machab. 2. oravit Ieremias multum pro populo, & tamen ij omnes non erant beati. Ergo licet animæ in purgatorio existentes beate non sint, poterunt pro nobis orare.

9. Neque argumentum contrarium viget. Faretor, inquam, esse in statu satisfaciendi, & indigere nostro auxilio, & orationibus: hoc tamen non tollit quominus ipsæ etiam possint nobis correspondere. Quod si dicamus nostras necessitates non cognoscere, neque cognoscere orationes, quæ ad ipsas funduntur

inde solum inferretur non posse pro nobis specialiter orare: hoc est pro speciali necessitate: at non inferretur orare non posse in genere pro nobis, petendo à Deo ut nobis concedat, quod nos volumus & diuinæ gloriæ magis est conforme, nostræque petitiones audiat, si id videat expedire. Nulla tamen in hac oratione esse potest repugnantia: quia hæc certò credo, animas in purgatorio existentes, vt pro Deo charissimas, & nobis bene affectas commendare sæpè Deo amicos, quos habuerunt in hoc sæculo, consanguineos & propinquos, & quotquot illis beneficiunt, illisque se commendant.

## PUNCTVM VI.

## Pro quibus orandum est.

- 1 Pro damnatis orare non potest
- 2 Pro beatis qua ratione possit orari.
- 3 Pro viatoribus suis iustis, siue iniustis est orandum.
- 4 Proponuntur dñs difficultates aduersus hanc doctrinam.
- 5 Soluitur prima difficultas.
- 6 Satisfit secunda difficultati.

1. Certum est orationem fundi non posse pro damnatis, quia sunt omnino à beatitudine exclusi, neque illis aliqua ratione oratio prodesse potest: quod definitum est ab Innocentio III. in cap. cum Maribus, de celebratione Missarum.

2. Pro beatis verò clarum est nos orare non posse, petendo eorum conseruationem beatitudinis: quia hæc certò cognoscunt sibi esse debitam, & à Deo concessam. Solum de oratione, in qua postularetur aliqua gloria accidentaliter relinquitur ex multitudine prædestinatorum, ex glorificatione corporum, ex laudibus in cælo factis ob peccatorum penitentiam potest esse dubium, an pro ea possimus orare. In quo breuiter dico nullum in hac oratione reperiri inconueniens, immò per se bonum, & honestam esse. Quia hæc oratione postulantur nomina Dei sanctificari: & quia hæc postulantur in fauorem & commodum beatorum, vt ipsi inde voluptatem & gaudium nouum accipiant, dicitur, sicut pro beatis, sic docet Suarez lib. 1. de orat. cap. 14. num. 4. cum Bellarm. lib. 2. de purgatorio cap. 18.

Pro animabus purgatorij nemini Catholico esse dubium potest salutare esse orare, vt à peccatis soluantur.

3. Loquendo de viatoribus conclusio ab omnibus recepta est, pro omnibus esse orandum, siue iusti sint, siue iniusti, siue fideles, siue infideles, siue amici, siue inimici, prout docuit Paulus 1. Timoth. 2. Obscuro primùm omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones pro omnibus hominibus. Quod intulit ex eo, quod Christus pro omnibus mortuus est, & ratio est manifesta, quia omnes dum sunt in hac vita, capaces sunt salutis.

4. Sed est difficultas. Qua ratione pro omnibus se orandum, & ratio difficultatis est. 1. quia in omnium collectione constat manifestè plures esse reprobos, & vt tales à beatitudine exclusos. Ergo illi comprehendendi non possunt in oratione, qua petis omnibus salutem, quia esset nimis præsumptuosa & stulta petitio, & contraria diuinæ ordinationi. Adde, nullam religiosam petitionem fieri posse, quæ non procedat ex spe obtinendi petitionem, quam tamen in presenti habere non potes, cum certò scias contrarium esse à Deo decretum. 2. difficultas ratio est: quia honestè & licitè sæpè orans pro prædestinatis tantum, pro amicis, pro benefactoribus, pro consanguineis, pro reipso. Ergo non teneris pro omnibus orare. Ergo etiam si aliquem excludas, non peccabis?

5. Ad primam difficultatem respondeo probare te non posse pro omnibus collectiue petere beatitudinem vt cum esset dederit: at distiue bene potes pro omnibus beatitudinem absolute postulare. Quia dum tibi per reuelationem clarum non constat, qui sint à Deo specialiter reprobat, optime facis, si omnibus gratiam, & beatitudinem postules. Quod si obicias plures esse ita remotos à via salutis, tum ob infidelitatem, tum ob vitia, quibus sunt immersi, vt moraliter loquendo non videantur condemnationem vitari. Ergo illos optime poteris excludere à petitione absolute beatitudinis. Neganda est consequentia: quia ob nullam infidelitatem, & peccatorum obstinationem tollitur peccatori capacitas & possibilitas se conuertendi: ac proinde nec possibilitas pro illis orandi. Immo quo maior peccator existit, magisque à via salutis remotus est, eo magis oratione indiget, qua moueatur Deus vt illum à malo diuertat. Cæterum pro beatitudine omnium viatorum collectiue, & idem est pro beatitudine illius, quem ex reuelatione cognoscitur condemnandum, optime poteris orare, affectu, inquam, simplici, & conditionato diuinæ voluntati subordinato. Nulla enim repugnantia est in eo, quod velis, quantum est ex te, reprobo salutem: immò in hac voluntate charitatem erga illum ostendis, diuinæque te voluntati conformas, quæ quantum ex se est vult omnes homines saluos fieri. Ergo ex hac voluntate bene potes petere à Deo, vt det illi reprobo auxilia, quæ ad huiusmodi effectum videat esse necessaria. Item petere potes, vt illis auxiliis